I Morgendæmringen mødtes to Kvinder og saa ud over det slumrende Land mod Borgen i det fjærne. Den unge, der var fuld af Haab og Begejstring, begyndte straks Vandringen, men sank, medens den ældre i sin Fortvivlelse over ikke at kunne hjælpe begyndte at flytte Stenene, for at berede en Vej, der kunde føre henimod Borgen. Saaledes lagde Mathilde Fibiger og Pauline Worm den første Grund til D. K.'s senere Dannelse.

D. K.'s Historie er en Illiade i 4 Sange; den handler om Erobringen af Troja, Menneskerettens Borg — kun den 4de Sang mangler endnu.

Fru Lemche gennemgaar nu først Forhistorien, der tager sin Begyndelse med Clara Rafaels Breve og nævner de Vaarbebudere, der varsler om en ny Tid for Kvinderne. Hun gaar derpaa over til at give en fængslende Skildring af D. K.'s Historie, som levendegøres for Tilhørerne ved en dybere Udformning af Sammenligningen med Trojas langvarige Belejring. Igennem de forskellige Afsnit af Historien viser Taleren, hvorledes Kvinderne trænger frem ad forskellige Kolonneveje i stedse tættere Skarer.

Der er Vejen til Kvindernes økonomiske Uafhængighed, Vejen til Hustruens Ligestilling, Vejen til Barnets Ret. Ved Anlægget af Vejen til Husøkonomiens Anerkendelse som Statssag udføres et strategisk Mesterværk; det var et af Modstandernes fremskudte Forter, som faldt.

Nu ser man Tropperne føres frem ad banede Veje mod den Fæstning, som næsten har tabt Lysten til at forsvare sig. De forskellige Valgretsforeninger kommer til Undsætning; flere af Besætningen forlader Borgen og kæmper med i Kvindernes Rækker. Kun nogle gamle sidder endnu tilbage i afsidesliggende Værelser uden at kunne beslutte sig til at overgive Fæstningen. Vi staar nu fylkede i et langt Tog og venter. Og spørger man, om vi nu ogsaa taler i alle danske Kvinders Navn, kan vi godt svare ja, for det ved vi, at selvom de ikke har villet være med i Kampen, paa Sejrens Dag kommer de alle frem ikke for med Tak at modtage, hvad vi har tilkæmpet dem, men for at tage i Besiddelse den Ret, som de ærligt og redeligt har sovet sig til.

Disse Linier, som kun har skildret Traaden i Fru Lemches Foredrag, kan kun give en svag Forestilling om dette Mesterværk, om dets Billedrigdom, dets Formfuldendthed og dets Fylde af Oplysning om Kendsgærninger.

Da Fru Lemche havde endt sin Tale, brød Tilhørerne ud i en Bifaldsstorm, der ikke vilde standse, før hun endnu engang havde vist sig paa Talerstolen.

Nu blev følgende Solo sunget.

Mel.: Nu ringer alle Klokker mod Sky.

Jeg hørte Tale, jeg hørte Sang,
Jeg kendte en gammel Stemme,
Den lød for Barnet Gang paa Gang;
Hvor kunde, hvor kunde jeg glemme!

Den kom med Hilsen, den kom med Bud
Fra Legepladsen og Engen,
Og Pigen kasted sin Strikkeklud
Og prøved Kræfter med Drengen.

Og Stemmen kaldte for anden Gang,
Det lufted i Hjemmestøvet,
Og Pigen klatred, og Pigen sprang
I Tovet og Recken øvet.

Og Stemmen kaldte, og uden Vrøvl
Forligedes »Frakke« og »Kjole«,
Og Pigen brugte sin Sav og Høvl
Og gik i den »sorte Skole«.

Vor gamle Mor, Du Ungdommens Ven!
Og er det end sent, vi kommer,
Saa tidt, Du kalder, vi er her igen
Og bringer Dig Sol og Sommer.

Næste Taler er Æresformanden, Jutta Bojsen-Møller; men inden hun tager Ordet, føres det tilhyllede Banner under højtidelig Tavshed af fire hvidklædte unge Piger med røde Skærf over Skulderen gennem Salen op til Talerstolen.

Naar man har rejst et Hus — hejser man Krandsen og holder Rejsegilde, det er ogsaa en Slags Rejsegilde vi holder i Dag. I 40 Aar har vi bygget paa vort Hus, Kvindesagen: Lige Ret for Mand og Kvinde.

Nu er vi kommet saa vidt, at vi kan hejse Krandsen, Blomster er Hjemmets Pryd. — En Sags Pryd er et Banner. — I et helt Aar spekulerede vi paa, hvilket Mærke vi skulde have paa vort Banner, et som ret kunde betegne Sagen. Da faldt en lys Tanke ned iblandt os: Pigen med Guldhornet. (Her faldt Dækket og Banneret afsløredes under Jubel).

Hvad kunde være kønnere end at ligne vor Sag med Fundet af Guldhornet, som Digterkongen, Oehlenschläger, sang om,